

[Poul Møller.]

fra konservativ side fremfører, er altså at stimulere befolkningens interesse i og lyst til at sikre sin egen alderdom. Vore offentlige problemer ville blive stærkt forenklet, om lovgivningen kunne indrettes således, at flest muligt ser deres fordel i at løse mest muligt selv. Vi kan ikke forestille os, at folketinget nu for mange år frem i tiden vil fastlægge en aldersforsørgelseslovgivning uden netop i den nuværende situation at indbygge heri som væsentlige elementer sådanne foranstaltninger, der gør det muligt for en større del af befolkningen at klare sig selv.

Det er magtpåliggende for os, at en fremtidig ordning kommer til at omfatte enkerne. Vi mener, at disses sociale problem er af en sådan karakter, at deres forhold bør tages ud af forsørgslovens trangsbestemmelser og sættes ind i folkeforsikringsloven, hvor de naturligt hører hjemme, således som jeg har fremsat forslag om i folkeforsikringskommissionen.

Lad mig til slut fremhæve, at det konservative folkeparti anser det for at være af afgørende betydning, at den ordning, der nu fastlægges af det høje ting, bliver holdbar, at den kommer til at bygge på en kombination af hensynet til de gamle, invaliderne og enkerne på den ene side og hensynet til samfundøkonomien på den anden side, at den ikke bliver for byrdefuld for befolkningen som helhed, og at den også bliver til at bære for landets yngre slægter, således at den ikke bliver skabt på et grundlag, hvorved den ene generation sættes op imod den anden.

Ud fra disse synspunkter vil det konservative folkeparti arbejde under den kommende udvalgsforhandling, og vi håber, at vi må få et positivt resultat ud af det samlede kompleks.

Svend Jørgensen: Folkepensionen er en stor social tanke, der med visse mellemrum har optaget sindene stærkt her i landet.

Der har indenfor alle samfundskredse været en stadigt voksende erkendelse af, at samfundet havde forpligtelser overfor vore gamle medborgere, således at disse efter et langt livs arbejde sættes i stand til at føre en nogenlunde økonomisk betrygget tilværelse.

Den danske aldersforsørgelseslovgivning er kun ca. 65 år gammel, og den har i disse 65 år gennemløbet en række faser — lige fra aldersundersøttelsesloven af 1891, hvor statens andel det første år var 2 mill. kr., der indkom i form af skatter på øl og brændevin, til folkeforsikringsloven af 1933 med senere udbygninger og ændringer. Trods forskellighederne er der dog en fast linie i disse love, et særkende for den danske alderslovgivning, nemlig at man har ønsket at yde en rente, der var tilstrækkelig til, at modtagerne kunne klare sig med denne uden anden indtægt, og at man har ønsket, at denne ydelse skulle dækkes gennem skatterne. Her står vi altså i dag.

Loven af 1891 har almissepreg, det kan vi ikke komme uden om, og noget af dette præg klæber endnu ved vor aldersrenteordning trods alle vore bestræbelser for at fjerne det. Det er det, der afholder en del mennesker, især på landet, fra at søge aldersrente, til trods for at de trænger i allerhøjeste grad til økonomisk støtte. Hvor ofte hører kommunalfolk ikke denne tale: nej, vi vil ikke komme med hatten i hånden og allernådigst bede om at få aldersrente. Hvis derimod folkepensionen gennemføres, så er det en ganske anden sag. Jeg har i min kommunekasserervirksomhed været ude for dette gang på gang.

Der er her i landet ca. 465 000 personer, der opfylder aldersbetingelsen for at få aldersrente, men af disse oppebærer kun ca. 254 000 renten, idet 15 pct. af andre grunde ikke er berettiget til rente, medens 30 pct., der nok er berettiget til en vis aldersrente, af en eller anden grund ikke søger den. Nu ved man imidlertid, at aldersrentefrekvensen er i stadig stigning, det vil sige, at der er en stadigt stigende tendens til, at de, der har ret til rente, også anmoder om at få denne. Hertil kommer, at de ældre aldersklasser i fremtiden vil komme til at udgøre en tiltagende del af befolkningen. Vi lever længere på grund af den bedre hygiejne, bedre sygehusforhold og lægevidenskabens fremgang. Den dag er allerede indenfor synsvidde, da de 30 pct. alle søger den rente, de er berettiget til, og den dag, da det sker, vil aldersrenteudgifterne stige endda meget betydeligt. Der er sikre tegn på, at mentaliteten i så henseende er ved at ændre sig.

Så er det, jeg spørger: Hvorfor så ikke